

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

1

2018

45 Kč / 1,90 €

Se třemi dětmi na konci světa

Ed a Annie
Kramerovi

Bonnke předal
pochodeň / 6

Mokrá podlaha
probíjela... / 16

Jeruzalém:
Trump vs. papež / 22

6
Poslední kampaň Reinharda Bonnkeho
 reportáž z Nigérie

8
Nepálci se modlí desetkrát víc než my
 rozhovor s Edem a Annie Kramerovými

12
Téma: Misie v Nepálu (i jinde)
 Kde církev roste nejrychleji na světě?

co najdete v tomto čísle

úvodník

4 Užitek přinesou jedině ti, kdo „zemřeli“ Jiří Dohnal

ze života církve

6 Reinhard Bonnke předal planoucí pochoděň Břetislav Šípek

7 Máme se co učit Stanislav Bubik

rozhovor

8 V domě nebyla kuchyň ani záchod... Ed a Annie Kramerovi

téma: Misie v Nepálu (i jinde)

12 Kde se srážejí zemské desky Radka K.

14 Misijní organizace působící v našich zemích

16 Jak se Pastýř stará o pastýře Hana Šmídová

17 Nepálci ma často zahanbujú Peter Kuruc

17 Jediný, kdo zareagoval... Anežka Rybáriková

18 „Nezvaní“ misionáři Marek Slánský

můj příběh

20 „Popros Boha, ať ti dá znamení“ Jiří Koller

pokoj s Izraelem

22 Donald Trump: „Jeruzalém je hlavní město Izraele“

ze života církve

24 Zůstávat „čerství a ohební“ Marek Prosner

25 A. Barkóci kázal o vítězném životě Tomáš Dittrich

připravujeme

- „Tyhle kulky jsem za tebe schytl já...“
 - Todd White – dříve zločinec, dnes evangelista
- rozhovor: Alexander Barkóci**
 - Jak prožil vysvobození z okultismu
 - Proč ho jako kazatele nepronásledovala StB
- téma: Evangelium za mřížemi**
 - S čím se potýkají vězeňští kaplani a co jim dělá radost

22
Jeruzalém – jablko sváru
 Reakce na vyhlášení
 Donalda Trumpa

ŽIVOT VÍRY

ročník 29 / leden 2018
cena 45 Kč / 1,90 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal
Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Lucie Vlasáková, DiS.
Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová
Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace
KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923
e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (250 Kč) či roční předplatné (499 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomocí on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:
Knihkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vbh.sk
<http://obchod.mrp.sk/vbh>

Distribuce pro zrakově postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147
Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zasláné příspěvky krátit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka řádkové i plošné inzerce je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzerty zařadíme dle možnosti, s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzerty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

před několika týdny jsem na své facebookové stránce sdílel rozhovor s poslancem ze strany, kterou mnozí považují za nedemokratickou. Přidal jsem k tomu komentář v tom smyslu, že sledovat toto video je skoro surreální zážitek. Interview podle mě totiž bylo opravdu kuriózní: Moderátor politika důrazně, nicméně korektně a ve vší slušnosti konfrontoval s jeho minulými kontroverzními činy a výroky a žádal ho o komentář. Poslanec zjevně neměl zájem cokoli ze své minulosti kriticky revidovat, neřku-li se za něco omlouvat, a tak opakovaně uhybal od tématu, popř. novináře osočoval, že se ptá špatně. Tak jsem aspoň záznam vnímal já – a kroutil jsem hlavou, jak je možné, že lidé zvolili do sněmovny někoho takového.

Pak ale video okomentovali dva z mých věřících přátel. Podle nich byl moderátor zaujatý, zjevně se snažil politika znemožnit, dehonestovat, zahnat ho do úzkých, nasadit mu psí hlavu. Politik se ovšem nedal účelově kladenými dotazy zaskočit, nepřistoupil na novinářovu hru a vyšel z konfrontace se cí.

Přiznám se, že mě pohled mých kamarádů zaskočil. Opravdu jsme se dívali na stejné interview? Jak je možné, že moji kamarádi nevidí totéž co já? Zjevně máme každý jiné „brýle“, takže stejnou událost či osobnost vnímáme naprosto odlišně.

Proč nás to tak překvapuje? Facebook je naprogramován tak, aby v nás vzbuzoval pozitivní emoce. Proto nám nabízí stránky, které nás zajímají, obrázky, které se nám líbí, obklopuje nás lidmi s podobnými názory; potlačuje to, co je nám nepřijemné. Vytváří v nás iluzi, že „nás“, tedy těch, kdo smýšlejí podobně, je většina. Je to ale harmonie falešná, protože společnost (ale i církev) je mnohem rozmanitější, než by se nám z facebooku zdálo. A pak nás snadno vyděsí či rozzlobí, když někdo tuto „bezpečnou“ iluzi „jednoty“ naruší radikálně jiným stanoviskem.

Provokující příspěvek nám cinkne na mobilu nebo v počítači a vyzývá k okamžité reakci. Pěkně zatepla tomu zpozdilci vysvětlíme, že je naivní, čerpá informace ze špatných zdrojů a celkově neví, která bije. Máme totiž tendenci si o sobě myslet spíše to dobré – a pokud s námi někdo nesouhlasí, logicky z toho vyplývá, že „mimo“ je on. To nás oponente je neinformovaný, zanedbný, popř. morálně pokřivený! A když se nám podaří vtipný, řízný bonmot, kterým ho uzemníme, ještě máme pocit, jací jsme pašáci. (Nebo to snad u vás funguje jinak? Jak často si, když se s někým dostanete do sporu, řeknete, že ten pomýlený či omezený jste nejspíš vy?)

Bližší se prezidentské volby. V době, kdy čtete tyto řádky, už to možná v médiích a zvláště na sociálních sítích začíná pěkně vřít, a řečeno kovbojskou hantýrkou, kolty jsou proklatě nízko a kolem uší sviští jedna kulka za druhou. Přímá demokracie, zvláště když se aplikuje celostátně, rozděluje společnost na nesmířitelné tábory. Zákopy jsou často vykopány i napříč církvemi, sbory, rodinami.

Zkusme během letošního prezidentské volební kampaně jít proti proudu. Být pokorní, víc mlčet a neprosazovat za každou cenu své

názory. Nešířit neověřené informace z pochybných zdrojů. Zасыпávat příkopy. Učme se hledat pokoj. Nepoužívat nálepky jako buran, želé, vlezdobruselista, vítač, ovar, havlid, sluníčkář, lůza, pražská kavárna. Neurážet, neponižovat, nepohrdat, jednat s bratry jako s bratry – v lásce a s úctou. Možná pak i lidé kolem nás poznají, že jsme jiní, že jsme Ježíšovi učedníci (viz J 13,35). Volby přejdou, ale naše vztahy zůstanou. Pokud je ovšem rozbijeme, nemusí být snadné je dát zase do pořádku.

Předvolební přestřelky

To, jak spolu jednáme, není jedno ani Pánu Bohu. Máme až podivuhodnou moc – můžeme ovlivnit, co Stvořitel a Vládce vesmíru cítí. Můžeme mu dělat radost, a můžeme ho i zarmoutit. Apoštol Pavel v epístole Efezským vyzývá: **Nezarmucujte Ducha svatého Božího...** Vysvětlení, čím to můžeme dělat, nabízí hned v následujících verších: **Všechna hořkost, zuřivost, hněv, křik a rouhání ať jsou od vás odňaty zároveň se vsí špatností. Buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní a odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám.** (Ef 4,30–32)

Je v pořádku spolu nesouhlasit, ale není jedno, jakou formou to děláme. Je možné říkat pravdu v lásce (Ef 4,15). Na tom, že křesťané mají různé názory a politická přesvědčení, není nic špatného. To, že je projevují, může znamenat, že jim záleží na budoucnosti naší země. Naprosto nekompatibilní stanoviska pak mohou být důsledkem toho, že naše poznání je částečné a naše dílky z „koláče pravdy“ se nemusejí překrývat. A přízněje si – někdy se opravdu můžeme mýlit.

Pokud mnou ale u monitoru lomcuje hněv a chuť druhého setřít, jak se asi cítí Ten, který žije ve mně? Pokud náš spor provází křik (jeho obdobou na internetu je třeba psaní VELKÝMI PÍSMENY), Duch svatý utichá. Pokud ve svých životech, ve svých sborech či církvích postrádáme jeho jednání, jeho moc, možná stojí za to se zamyslet nad tím, jestli jsme ho sami nevyhnali. To, že máme pravdu, vůbec nemusí znamenat, že máme taky Boží požehnání.

Pro lásku Boží – i pro vaši lásku k němu – vás prosím: Neudělejte z doby voleb dobu uhašování Ducha svatého. Pokud jste se nechali vtáhnout do hádek, postavte se před Boha a zeptejte se ho, jestli se mu líbilo, jakým tónem jste komunikovali. Pokud jste ho zarmoutili, čiňte pokání. Je-li pro vás příliš těžké se nenechat vyprovokovat ke zbytečným sporům, dejte si do 27. ledna půst od facebooku. Běžte volit, ale nepřestaňte milovat ty, kdo volí jinak.

Tomáš Coufal

Užitek přinesou jedině ti, kdo „zemřeli“

Jiří Dohnal

Ve všem jsme sužováni, ale nejsme vhnáni do úzkých, býváme v nejistotě, ale nejsme zoufalí; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi, ale nejsme ničení. Stále nosíme na svém těle Ježíšovo umírání, aby i život Ježíšův byl zjeven na našem těle. Neboť my, kteří žijeme, jsme stále vydáváni pro Ježíše na smrt, aby i život Ježíšův byl zjeven na našem smrtelném těle. Takže v nás působí smrt, kdežto ve vás život.“ (2K 4,8–12)

Tomu poslednímu verši jsem nikdy moc nerozuměl: „Takže v nás působí smrt, kdežto ve vás život.“ Po nějakých deseti letech na misií jsem mu pomalu rozumět začal. Pavel tady dává do kontrastu „v nás“ – „ve vás“, „my“ – „vy“ a zjevně zde dělí křesťany na dvě skupiny: na ty, kteří slouží, a na ty, kterým je slouženo. Pavel a jeho spolupracovníci byli těmi, kteří založili sbor v Korintu a sloužili v něm. Aby se na Korintských zjevoval Ježíšův

život, musel Pavel i jeho spolupracovníci nechat ve svém životě působit smrt. Denně umírali sami sobě, svým představám, ambicím, plánům, touhám, a často byli i v reálném ohrožení života. Aby v Korintu vznikl sbor, který by odrážel Ježíšův život, musel Pavel a jeho tým mnoha věcem umřít a stále znovu jim umírat.

Má-li se někde zjevit Ježíšův život, musí se někdo obětovat pro druhé, musí v sobě nechat působit smrt. Je to jeden ze základních Božích principů, který Pán Ježíš vyjádřil jednou větou: „Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno, které padlo do země, nezemře, zůstává samo. Zemře-li však, přináší mnohý užitek.“ (J 12,24) Všichni bychom si přáli přinést mnohý užitek, ale nechce se nám zemřít. Ale pokud nezemřeme, užitek nepřineseme. Nejde tu o nějakou abstraktní, symbolickou smrt,

kteřá se nás nijak nedotkne, a pokud ano, pak jen jako nějaká dojemná báseň. Žít pro Ježíše znamená nežít pro sebe, umřít sobě. A žít pro Ježíše je totéž jako sloužit mu. A sloužit mu znamená nesloužit sobě, neukrást Bohu církev, aby nám sloužila k uspokojení našich vlastních potřeb, k rozptýlení osobních nejistot a pochybností, k nasycení hladu po významu a důležitosti nebo k získání sebevědomí tím, že se staneme vůdci lidí. A zemřít tomu všemu není žádná poezie.

Ještě důležitější než to, co pro Boha děláme, je to, co dělá on s námi – a jestli mu to vůbec dovolíme.

Byl jsem „posedlý církví“

Vyplývá z toho velmi důležitá pravda: Služba Bohu je vždycky obousměrná ulice. Neodjel jsem na misií do Chorvatska, abych tam dělal něco pro Boha, ale taky proto, aby Bůh dělal něco se mnou. A to platí pro každou službu. To, co pro Boha děláme, je důležité, ale ještě důležitější je, co Bůh

krátce

◆ **Teologové o Kalvíni.** 13. 11. pořádalo Sdružení evangelikálních teologů (SET) již dvacáté páté teologické fórum, tentokrát na téma Jan Kalvín – vývoj a vliv reformovaného učení. Fórum navázalo

Thomas Johnson

na minulé téma, které se věnovalo Martinu Lutherovi, a otevřelo tedy otázky učení a praxe dalšího z reformátorů, který ovšem na Luthera navazoval a vyvolává pravděpodobně více kontroverzí. Zájem předčil očekávání organizátorů, neboť účastníci se do malého sálu CB Praha 1 takřka nevešili.

Zastoupení přednášejících bylo vskutku reprezentativní, neboť mezi přednášejícími byli tři profesori a jeden docent. Přednášející probrali jak historické události, tak učení i aplikaci do dnešní doby. Věnovali se sporu mezi kalvinisty a arminiany, a protože mezi přednášejícími byli jak zastánci kalvinismu, tak jeho oponenti, nebyly všechny pohledy shodné. Asi nejostřejší kritiku kalvinismu přinesl doc. Petr Macek, který se zaměřil na neokalvinismus a pět bodů kalvinismu označil částečně za doxologii, tedy oslavu Boha člověkem, který je v úžasu z Božího díla zachrany, a učení o nepodmíněném vyvolení a omezeném

vykoupení za spekulaci, která se mívá s evangeliem.

Fundovanost přednášek byla oslabena u některých přednášejících tím, že se nedrželi zadaného tématu (jeden z přednášejících v části své promluvy v podstatě zopakoval, co řekl dřívější řečník), a překračováním vymezeného času, kvůli čemuž v podstatě nebyl čas na diskusi a položení některých otázek, které se po vyslechnutí přednášek přímo nabízely. Obecně je nedostatek diskuse, nebo možná až strach z diskuse na nějaké kontroverzní téma slabinou jinak velmi kvalitních akcí SET. LO

◆ **ERC má nové předsednictvo.** Valné shromáždění Ekumenické rady církví sešlo v Praze 21. 11. a mimo jiné si na další

dva roky zvolilo nové předsednictvo.

Ve funkci předsedy potvrdilo synodního seniora ČCE Daniela Ženatého. Ten se stal loni v létě předsedou automaticky z pozice prvního místopředsedy poté, co na svou funkci rezignoval předchozí předseda Daniel Fajfr.

Prvním místopředsedou byl zvolen superintendent ECM Petr Procházka, druhým místopředsedou superintendent ECAV

Marián Čop a náhradníkem předsednictva Petr Raus, 1. místopředseda Rady CB.

Tento nejvyšší orgán ERC se skládá ze tří delegátů za každou z 11 členských církví a po jednom zástupci za církev přidruženou a církev se statutem pozorovatele. Poprvé mezi sebou valné shromáždění uvítalo zástupce Luterské církve evangelické a. v., která byla za člena pozorovatele přijata rozhodnutím Řídícího výboru ERC 11. října 2017.

◆ **Většina Čechů chce zdanit církevní restituční.** Z průzkumu, který pro Český rozhlas provedla agentura Median v půlce listopadu, vyplývá, že pro zdanění peněžní náhrady církvím jsou dvě třetiny obyvatelstva. Z celkového počtu 1081 respondentů na otázku „Má se zdanit peněžní část církevních restitucí?“ 43 % odpovědělo „rozhodně ano“, 23 % „spíše ano“, „Rozhodně ne“ zvolilo 12 % dotázaných, 13 % uvedlo „spíše ne“. 9 % vybralo jako odpověď možnost „nevím“.

Otázku případného zdanění restitucí ozivil po volbách předseda vítězného hnutí ANO Andrej Babiš, který jejich výši kritizuje dlouhodobě. Zdanění požaduje také SPD Tomia Okamury i komunisté, kteří ho dokonce zahrnují do svého volebního programu a uvedli zdanění náhrad jako jednu z podmínek pro podporu menšinové vlády ANO. Zásadně proti danění jsou lidovci, ODS, TOP 09 i Starostové. Považují za nemravné danit majetek, který byl ukraden. Bylo by to také protiústavní – politiky

museli změnit smlouvu, která už byla podepsána a začala být naplňována.

Ke snahám znovuotevřít diskusi o majetkovém vyrovnání se v listopadu vyjádřilo i valné shromáždění Ekumenické rady církví. Přijalo prohlášení, že „přijetím zákona č. 428/2012 Sb. a následným uzavřením příslušných smluv je z pohledu Ekumenické rady církví otázka majetkového vyrovnání s církvemi vyřešena. Tento dosažený stav byl výsledkem kompromisu všech zúčastněných stran a umožnil obnovení majetkové základny a nezávislého postavení církví, jejichž existence a působení je nezbytným prvkem demokratické společnosti.“

Ačkoli zákon o církevních restitucích vstoupil v platnost už začátkem roku 2013, zjevně stále víří emoce a je předmětem mnoha sporů. Dosud k nim mají odpor jak mnozí politici, tak (podle zmíněného průzkumu) i většinová společnost. Avšak stejně jako v demokratické zemi není možné upírat druhým právo na vlastní názor, nemělo by být opovrhováno právem smluvním. Když už se čeští politici neřídí úsvětlými „sliby se mají plnit“, měli by alespoň plnit své písemně uzavřené závazky...

◆ **Mezinárodní konference pro vedoucí.** Devátý ročník české verze Global Leadership Summit (GLS) proběhl 10.–11. 11. v Hradci Králové a 24.–25. 11. poprvé i v Havířově. Jedná se o křesťanskou konferenci pro vedoucí, která se každoročně koná v srpnu v americkém Chicagu. Přednášky ze zde

dělá s námi a jestli mu to vůbec dovolíme. Tomu, kdo se vrhne do služby Bohu bez tohoto vědomí a ochoty nechat se Bohem měnit, se může nakonec stát, že až se v onen den postaví před Syna člověka, neuslyší „Dobře, sluho dobrý a věrný, vejdí v radost svého Pána“, ale místo toho zazní „Neznám tě, odejdi ode mě, činiteli nepravosti“.

Přestože jsem pochopil už dávno, že důležitější je to, co Pán dělá se mnou, než to, co já dělám pro něj, stalo se mi na misi, že jsem tak zabředl do služby, že jsem se stal „posedlým církví“. Myslel jsem si, že musím udělat pro každého cokoliv a kdykoli, být všem k dispozici 24 hodin denně a každému vyhovět. Taková náboženská eskortní služba. Do tohoto stavu, kdy jsem byl zažraný do své služby a kdy ona žrala mě, jsem se dostal kvůli tomu, že se mi pomaloučku a nepozorovaně ze zřetele vytratilo právě to, že důležitější je, co chce Bůh dělat se mnou. Co chce skrze tu či onu situaci říci mně, co chce naučit mě, co chce ukázat mně. Co chce dát on mně, nebo naopak, co chce, abych já dal jemu.

Tedy mi Pán naprosto jasně řekl: „Sloužit mně beze mě je cesta do pekel.“ Pěkně to se mnou tehdy začloulmalo a začal jsem naslouchat víc Pánu než lidem, sloužit víc jemu než lidem, prostě trávit víc času ve velevatyni než ve svatyni. A za posledních 15 let jsem se o sobě dozvěděl, panečku, tolik nových věcí! A vesměs ošklivých!

Mimořádně, podle toho poznáte, že jste blíže světlu, tedy Bohu. Ale pokud se to dozvíte od někoho, kdo za vás z lásky umřel, tak to má ten efekt, že budete čím dál víc žasnout nad jeho

laskou k vám. To vás změní v lepšího člověka, dokonce aniž byste o to jakkoli usilovali a aniž byste si toho všimli. A už nikdy si nebudete přičítat zásluhy za cokoliv, leda tak za průšvihy a selhání. A taky vás z oprávněné, ale i neoprávněné kritiky lidí (a že se jí jako sloužící naposloucháte habaděj) nebude pálit záha ani se z ní nebudete celou noc v posteli převracet jako kuře na rožni.

Bůh mě nepovolal na misií proto, že bych byl duchovní extratřída. A jak tak koukám, vidím, že

to platí i o ostatních, kteří slouží. Bůh si do všech těch různých služeb nepovolává ty nejlepší či nejspolehlivější, dokonce ani ty nejpřípravenější. Povolává si ty, kteří jsou ochotni mu sloužit a umírat, aby na nich byl zjeven Ježíšův život.

Autor je misionářem NF KMS a pastorem sboru chorvatské letniční církve (Evangeoska crkva) v Rovinji.

střípky ● Dnes ráno

Asi to znáte. Zítřka vás čeká starostí, že skoro nevíte s čím začít. Je potřeba si to pořádně sesumírovat. Nejdřív s malým k doktorce, to znamená vstávat dřív, zaplatit obědy – to se musí hned ráno, pak už nebude čas, pak zavolat babičce, zajet do práce, vyřídit několik nutných telefonátů, pak do spořitelny...

Je toho tolik, že se k ránu budíte a v hlavě vám to šrotuje. Hlavně na nic nezapomenout!

A pak přijde ta myšlenka, že by asi bylo nejlepší začít s modlitbou. Tak jo: „Pane Bože, pro-

sím za ten dnešek, ty víš, jak to mám nabouchaný, prosím, ať na nic nezapomenu...“

A po chvílce se velice tiše ozve: „Nechceš, abych tě tím provedl?“

Když mi konečně dojde (ale opravdu dojde) ten rozdíl, dostaví se úleva, napjaté svaly povolují a najednou vím, že takhle to bude nejlepší.

„Jo, Pane, tohle přesně chci. Děkuju.“

A jak to bylo dál? Na zaplněném parkovišti jsem to ráno dostala poslední volné parkovací místo, v čekárně jsme šli první na řadu, i když tam sedělo víc lidí (nepředbíhali jsme, jen ostatní šli do jiné ordinace),

a na rentgenu kupodivu začali o čtvrt hodiny dřív, než měli napsáno na cedulce; jen co jsme dorazili. A pak se ještě babička sama nabídla, že pohlídná maroda – „jen mi ho sem dej, jdu mu ustlat pelíšek“ – a marod byl velmi potěšen, protože ví, jak dobře se stoná u babičky. Takže jsem pak jen nevěřičně koukala na hodinky: To ještě budu o půl hodiny dřív v práci?

Co podniknu s tím nečekaným bohatstvím třiceti minut? Co takhle snídaní?

Cože, dnes mám čas na snídaní?

Jo!

□ Ellen Kloučková, KS Jičín

nahrávají, poté se přeloží do 60 jazyků světa a putují celkem do 128 zemí – včetně Česka, kde GLS organizuje královéhradecká AC Element s Lukášem Targoszem v čele.

Program sestává z přednášek promítaných na velké plátno, z živé hudby a diskusí. Cílem je inspirovat církevní vedoucí i vedoucí veřejné sféry, aby mohli efektivně vést další, přinášet změny, motivovat, povzbuzovat

a vést lidi k akci. Letos se přednášky věnovaly například tomu, jak povzbuzovat mladé, aby se z nich stali noví vedoucí, jak zapojit do vedení ženy a proč je to důležité, jak lze bojovat za spravedlivější svět a jak se naučit chodit v síle odpuštění; mluvílo se také o kreativité, produktivitě práce nebo o problémech při hodnocení pracovníků.

Na Slovensku summit organizoval sbor Bratislava City Church, a to v Bratislavě a v Košicích. Všechna čtyři setkání v Česku i na Slovensku byla vyprodaná.

◆ **Čerti jako symbol adventu?** Adventní trhy v centru Brna nezahájilo 24. 11. 2017 jen slavnostní rozsvícení vánočního stromu, ale také pochod čertů z Rakouska. Tito čerti mají svým vzhledem především

nahánět hrůzu. „Obrovské dlouhé rohy, hrůzostrašné, ručně vyřezávané dřevěné masky, oblečení z pravých zvířecích kůže a zvonce okolo pasu. Takhle vypadají praví čerti!“ lákaly oficiální webové stránky na akci. „Rakouští čerti jednou za rok scházejí z hor dolů do údolí potrestat hříšníky,“ píše se dále v pozvánce.

Celou akci navíc zaštitil starosta městské části Brno-střed Martin Landa, kterého v otevřeném dopise brněnský křesťan Jan Kaňa vyzval ke zrušení akce. Podle něj „je naprosto nevhodná pro město Brno a náš národ. I když zřejmě přinese nějaké finanční zisky, duchovní efekt na občany našeho města nebude kladný. Vyzvat čerty, tedy dábla, není vůbec dobré.“

Jak a zda vůbec starosta na dopis zareagoval, se nám nepodařilo dohledat. Akce se však za velké účasti lidí konala.

◆ Zemřel spoluautor Dýky a kříže.

Americký křesťanský novinář a spisovatel John Sherrill zemřel 2. 12. v Bostonu ve věku 94 let. Spolu se svou manželkou Elisabeth napsal Dýku a kříž a řadu dalších křesťanských bestsellerů, jako jsou Útočiště, Boží pašerák, Začalo to dýkou a křížem, Oni hovorí jinými jazyky aj.

Nejnámější knihy Sherillových vznikaly z jejich rozhovorů s legendárními křesťanskými osobnostmi (David a Gwen

Wilkersonovi, Corrie ten Boom, Bratr Ondřej). Sherillovi jim naslouchali a vytvořili věrné obrazy jejich životů. Knihy nevycházely pod jménem Sherillových, ale pod jmény osobností, se kterými spolupracovali. Pro mě osobně jsou uvedena díla vzory dokonalé žurnalistické práce. Je na nich vidět, že vyrostly z naslouchání, z pokory a úcty. Osobnosti lidí, o nichž píší, z knih vystupují svěbytně jaksi přímo, aniž by to bylo rušeno rukopisem zpracovatelů – pro mě výsostný znak vrcholné novinářiny. Všechny knihy jsou strhujícím čtením a všechny mají na Krista zaměřené poslání, včetně přirozeně vkomponovaného poselství evangelia.

Kniha Oni hovorí jinými jazyky není životopisem. Shrnuje precizní novinářskou investigativu ohledně křtu v Duchu svatém a mluvení jazyky. Kniha se stala klíčovou apologií letničního křesťanství. Nikomu, kdo se tímto tématem zabývá, nezbyvá než z ní vyjít a navázat na ni.

Se svou dnes sedmdesátiletou manželkou měl Sherrill tři děti. TD

◆ **Aktivisté pro-life oslovili gynekology.** V listopadu dostali všichni gynekologové v ČR od Hnutí Pro život ČR nabídku spolupráce při pomoci ženám, které neplánovaně čekají dítě.

„Jako lékař máte jedinečnou šanci vlídně promluvit s ženami, které čekají nečekaně dítě,“ pravi se v dopise. „Kromě vlídného povzbuzení ale nemáte mnoho možností,

jak jim účinně pomoci v sociálních obtížích.“ Hnutí Pro život ČR proto gynekologům nabízí letáky s odkazem na svou linku pomoci. „Za poslední rok poskytla naše poradna bezplatné služby 381 klientkám,“ uvádějí. „Prokazatelně pod tlakem bylo 47 % žen v době těhotenství. Více než 22 % žen se na nás obrátilo po potratu, k němuž byly donuceny partnerem, zastrašováním v rodině, obavami z budoucnosti. Téměř 10 % případů představovalo otevřené násilí.“

Předseda hnutí Radim Ucháč uvedl, že na podobný dopis rozeslaný v předcházejícím roce řada lékařů zareagovala pozitivně.

◆ **Změna v modlitbě Páně?** Francouzští katolíci od první adventní neděle 2017 používají v modlitbě Páně novou formulaci: Místo „neuvěř nás v pokušení“ se modlí, nedopust, abychom podlehlí pokušení. Návrh v italské televizi podpořil i papež František: „Do pokušení nás neuvádí Bůh, nýbrž Satan. Překlad modlitby Páně na tomto místě není dobrý,“ uvedl.

O změně překladu se dlouhodobě diskutuje i např. v anglicky mluvících zemích. Němečtí biskupové se nedávno rozhodli ponechat současné znění modlitby – s odůvodněním, že je řeckému originálu nejbližší.

Názory českých kněží na problematiku se různí. Vzhledem k tomu, že papežův návrh je spíše výkladem než překladem biblického záznamu Ježíšových slov, předpokládáme, že modlitba Páně se v češtině měnit nebude, rozhodně pak ne v protestantských církvích.